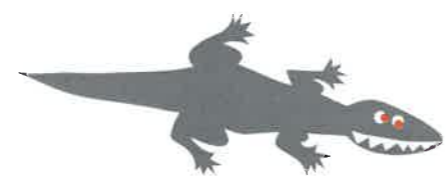

” Se min væmmelige misundelse, min pjattede bekymring eller min følelse af utilstrækkelighed – vi må tage os af vores ucharmerende følelser, når de bider. Livet cykler ikke lige pæneleget derudad hele tiden.

Man skal fodre sine krokodiller

Hvornår cykler det for os? Skuespiller og hverdagscyklist Mette Horn er ikke i tvivl. For hende er livet bedst, når vi gearer ned, hænger sammen og husker at fejre de andres sejre. Og så skal der være tid til at se sine indre rovdyr i øjnene og sige: Nå, hva' så makker?

Af Lene Outzen Foghsgaard (tekst) & Tom Ingvardsen (foto)

Hvis man spoler baglæns og tænker på de voksne, der virkelig kunne noget, så var det jo dem, der bakkede op uden at døme og sagde – nej hvor spændende, du vil være balletdanser, fed ide. Og man kunne sidde der og måske være en kvabset teenager på 80 kg, og de sagde stadig waauu, og har du så undersøgt med skolen?

Mette Horn, komiker, satiriker og skuespiller, bl.a. kendt fra rollen som pinlig mor til drengen Max, inviterer inden for i sit køk-

ken på Østerbro i København. Det er fredag, og vi skal tale om det bedste og det værste i livet, og noget af det bedste er netop at dyrke stemningen af – selvfølgelig går det! I forhold til William og Pelle på 15 og Solvej på 12 år er det noget, hun gør sig umage med – apropos historien med balletdanserne – for det kan virkelig være en kunst som forælder at dy sig.

Mette Horns egen mor kunne! Hun satte datteren fri, da hun som 14-årig ville med Tvind til Marokko, da hun senere ville på højskole, og da hun som 16-årig ville flytte hjemmefra. Skuespilleren husker i detaljer den dag, hun skulle af sted. Moren kom

trækkende med sin gamle havelåge, hvor papkassen med rejseting skramlede bagpå. Hun græd hele vejen ned til stationen, og Mette Horn fattede ingenting. Nu fløj fuglen fra reden, farvel og tak for denne gang! Skuespilleren er stadig evigt taknemmelig over, at hun fik lov til at argumentere sig hen, hvor hun mente, lykken fandtes.

– Jeg kan virkelig nogle gange bide tungen af mig selv. Som her i december, da William havde fødselsdag, og jeg købte Al Gores klimabog og lagde den øverst i bunken af gaver. Det var i forbindelse med klimatopmødet, og jeg kunne sådan tænke mig, at han begyndte at interessere sig lidt for klimaet og måske >